

BÀI DỰ THI ĐẠI SỨ VĂN HOÁ ĐỌC TRƯỜNG ĐẠI HỌC KINH TẾ - LUẬT

Họ và tên: Đào Lê Hữu Trọng

MSSV: K204131864

Trường Đại học Kinh Tế -Luật, ĐHQG-HCM

Khoa: Toán Kinh Tế

Email: trongdlh20413@st.uel.edu.vn

SĐT: 0853579031

Hình thức dự thi: Bài cảm nhận

Bài làm

Chủ đề: “Cà phê cùng Tony, thành công đến từ trải nghiệm”.

Hồi còn học phổ thông, tôi là một người không thích đọc sách. Mỗi lần cầm quyển sách trên tay, cảm giác ngao ngán lại len lỏi khắp cơ thể. Nhất là những quyển sách dày cộm chỉ muốn vứt đi cho xong. Tất cả thời gian rảnh tôi đều dùng để xem phim, xem tivi và chơi game. Rồi tôi cũng bắt đầu bước vào môi trường đại học, thật may mắn phải không? Tôi nghĩ bụng: “Một đứa đến một cuốn sách cũng không đọc thì sao mà đậu nổi đại học. Nhưng mình đã làm được”. Điều đó càng làm tôi vững tin với quyết định của mình rằng không cần đọc sách, đọc sách chẳng bổ ích gì. Thực ra nói không đọc một cuốn sách nào là nói phét (người miền Nam hay gọi đó là nói láo). Sách mà trước đây tôi đọc chỉ dừng lại ở sách giáo khoa, truyện tranh (tôi nghĩ nó là sách). Còn sách khoa học, sách chính trị - xã hội, sách về kỹ năng sống,... thì chưa bao giờ.

Những ngày đầu ở môi trường đại học, tôi với cách học cũ, vẫn cảm thấy khá ổn cho đến khi một lần tình cờ tôi bước chân đến thư viện của trường. Một cảnh tượng mà tôi nghĩ là kinh hoàng. Các sinh viên trong thư viện đều đang cặm cụi đọc sách, vô cùng say mê. Tôi bắt đầu để ý các sinh viên trong trường, hầu như ai cũng có một hoặc hai cuốn sách trong cặp. Họ đọc bất cứ khi nào họ trống thời gian. Ngồi đợi bạn cũng đọc, vừa ăn vội ổ bánh mì vừa đọc, vừa đi vừa đọc, ngồi đợi xe buýt cũng đọc, đầu giờ khi thầy cô chưa đến lớp cũng lấy sách ra đọc. Những người đó, mặt mày ai cũng sáng sủa, khôn lanh lắm. Chợt nhận ra tôi đã gần bước qua tuổi 20 rồi mà một cuốn sách đúng nghĩa cũng chưa có. Tôi bắt đầu có ý định là sẽ tự mua cho mình một quyển sách. Nhưng đại dịch Covid 19 lần

thứ tư kéo đến khiến tôi tạm gát ý định đó lại. Tôi phải vào ở với cậu để lánh địch. Cậu tôi là một người thành công trong công việc, đó là cảm nhận của tôi về cậu. Cậu tôi thích đọc sách, cậu có rất nhiều sách. Thấy tôi hiền (hiền ở đây không phải là tính cách mà là trong cách đáp trả khi nói chuyện hay trong một hành động nào đó) nếu không muốn nói là ngo ngoe ngác ngác. Cậu mới nói, đại ý là lên thành phố học thì cần phải phấn đấu nhiều hơn vì những đứa trẻ sinh ra ở mảnh đất Sài Thành này người ta rất thông minh, tụi nó sớm được tiếp xúc với tiếng Anh, công nghệ, cách dạy dỗ mới. Tụi nó làm nhiều hơn nói, mạnh dạn, dám nghĩ dám làm. Con mà hiền như vậy thì không đấu lại tụi nó đâu. Và cậu đưa cho tôi một cuốn sách, cậu còn dặn tôi là phải chăm đọc sách vào. Tôi sẽ biết được mình nhỏ bé và khờ khạo đến mức nào trong thế giới bao la rộng lớn này.

Cuốn sách mà cậu tôi đưa với tựa đề: Cà phê cùng Tony. Chắc hẳn các tín đồ đọc sách thì ai cũng đã từng đọc qua quyển sách này rồi. Người xưa có câu: “Ngọc không mài sao sáng, người không học sao hay”. Con người sinh ra cần phải học để biết, biết để làm, làm để sống và tồn tại được trên cuộc đời này. Chúng ta được học những kiến thức hàn lâm từ thầy cô, trên những trang sách giáo khoa “khô khan cần cỗi”. Nhưng có những kiến thức chỉ khi ta tự mình “nếm” thử, ta mới hiểu hết được giá trị của nó. Thật may khi chúng ta được sinh ra ở giai đoạn này. Giai đoạn mà ta có nhiều thứ để tiếp thu. Và tôi nghĩ Cà phê cùng Tony có nhiều thứ để tôi và bạn tiếp thu đấy! Cuốn sách đơn giản chỉ nhắc đến những ký ức của Tony, các mối quan hệ và cả những hoạt động diễn ra phổ biến trong xã hội. Tuy vậy, chất chứa trong nó là hàng trăm bài học về kỹ năng, cách ứng xử, cả những mặt tối của xã hội mà không nhắc tới chắc chắn ta sẽ không biết. Đi cùng với đó là những lời khuyên chân thành đến từ tác giả. Quyển sách được chia làm hai phần chính, đó là: Chuyện của Tony và Tony và các bạn trẻ. Một điều đặc biệt là quyển sách không có phần giới thiệu về tác giả, người đọc chỉ biết đến tác giả với cái tên Tony, cùng với cái danh xưng thân thuộc: “Dượng”. Song, sách còn viết thêm: “Các bạn hãy đọc đến cuối cùng và tự cảm nhận, có khi Tony chính là bạn, vì có khi bạn đang khám phá câu chuyện của chính mình qua cách hành văn của một người khác”.

Hãy cùng tôi bắt đầu khám phá quyển sách này để xem nó có gì hay nhé!

Cách nói chuyện hài hước của Tony là một điểm nhấn cho quyển sách này. Ngôn từ được dùng rất phù hợp với giới trẻ, hài hước nhưng cũng cực kỳ đanh thép. Khi đề cập đến thói lấp liếm (tức nói dối), Tony có viết: “Cả cuộc đời mình nên xây dựng lòng tin...Còn cứ nói dối, thì cứ phải chạy theo. Phải động não nghĩ ra cách chống chế. Và trí nhớ phải tốt để nhớ hôm bữa mình lấp cái gì, liếm cái gì...Mấy đứa hay lấp liếm, cả đời không khá nổi. Lấp cái trước, sợ lộ ra nên tiếp tục lấp. Có khi lấp không được, thì phải đào lên mà liếm”. Tôi thích suy nghĩ của bạn đây.

Mỗi một mẫu chuyện mà Tony mang đến, tôi cứ tưởng như mình đã, đang và sẽ xuất hiện trong đây như một điều hiển nhiên. Nhiều lúc tôi còn thấy ngại vì Tony nói ngay khuyết điểm của mình. Tony nói nhiều người thấy Tony nói trúng khuyết điểm của họ nên đâm ra giận, không đọc nữa, thậm chí là xé sách, xé xong rồi lại mua tiếp, rồi xé tiếp. Tony như đang đi guốc trong bụng của chúng ta vậy. Quả thật kỳ diệu! Tôi muốn kể cho bạn nghe một câu chuyện mặc dù nó chẳng hay ho gì. Tôi là một đứa có tính đồ kỵ kinh khủng. Tôi rất ngưỡng mộ những người giỏi nhưng tôi lại không thích những người trong cuộc đua của tôi giỏi hơn tôi. Tôi đã từng đứng khóc trước lớp khi mình bị so sánh với một đứa giỏi hơn. Tôi cũng không biết tại sao mình lại như thế. Khi đọc đến câu chuyện Cái chết của Chu Du, tôi như bị Tony làm cho thức tỉnh. Tony viết: “Ở xứ mình, dù có học hành, có chức vụ,...vẫn có những người mang cái văn hóa Chu Du ấy trên người. Thấy ai hơn thì tức điên, tự mình làm khổ mình ghê gớm, nhiều người cũng nhận ra nhưng không dễ bỏ ngày một ngày hai...Nếu không biết dừng lại, tính ganh đua sẽ trở thành tính đồ kỵ, rất uổng phí một đời người, vì không làm được nghiệp lớn”. Thay vì suốt ngày tính toán thiệt hơn, sao ta không cùng nhau làm cho xã hội này ngày càng trở nên tốt đẹp, đặc biệt là trong giai đoạn dịch bệnh đang diễn biến phức tạp.

Tony có viết về tuổi thơ đầy cơ cực của mình, cả nhà tranh nhau nhường phần cơm. Rồi đến những năm tháng thi vào đại học, tác giả viết: "...ra công viên Lê Văn Tám ngồi học bài rồi mệt quá, ngủ thiếp. Khoanh nem chua định bụng là nếu chú H cho ở nhờ thì đem tặng, nhưng ổng đuổi đi nên thôi, nửa đêm đói quá tỉnh giấc, lấy lột ngồi ăn một mình", sao mà nó gian nan thế không biết. Tôi chợt nhận ra mình đã may mắn hơn rất nhiều người.

Tôi được ba mẹ chu cấp mỗi tháng, được ngồi học bài mỗi buổi tối thì ở ngoài kia còn biết bao người đang phải gồng mình làm cho xong công việc làm thêm để có tiền tự lo cho bản thân. Một cái cây tươi tốt trên vùng đất màu mỡ là chuyện bình thường nhưng một cái cây tốt vươn lên từ vùng đất cằn cỗi mới đáng quý. Thật khâm phục những con người biết vươn lên từ khó khăn. Khi nói về chuyện học tập, Tony có viết thế này: “Mình phải biết mình là ai. Nếu mình nghĩ mình là cá mập thì phải bơi ngoài đại dương, cá ngừ, cá kiếm thì ngoài biển, cá hô, cá chép thì ra sông mà vẫy vùng, chứ quanh quẩn trong ao làng làm chi, giành thức ăn chi với mấy con lòng tong tội nghiệp. Còn mình lười học tập thì suốt đời chịu phận cá lòng tong, thôi đừng bon chen, ra ngoài sông một cái là bị nó vớt về kho tộ hết nhá”. Suy nghĩ chín chắn và cứng rắn đến từng câu chữ của Tony làm cho người đọc như tôi chỉ biết ừm, à , ờ. Tại sao mình không như thế sớm hơn nhỉ?

Tôi có một vài câu hỏi muốn hỏi bạn: Bạn có về thăm thầy cô cũ nhân ngày 20/11 kể từ khi bạn ra trường? Bạn đã từng ăn thịt động vật hoang dã chưa? Bạn đã từng nhận của ai đó một số tiền để bạn giúp cho thương vụ của họ được thành công? Bạn đã từng xem của cải vật chất là thước đo của sự thành công? Bạn đã từng...? Nếu thực sự bạn không là người từng trải, câu trả lời của bạn chỉ dừng lại ở mức không hoặc có. Hãy xem cách mà “Dượng” trả lời trong Cà phê cùng Tony. Nó chẳng khác gì một lời khuyên bạn ạ, một lời khuyên vô giá. Đây là suy nghĩ của Tony về việc đi ra nước ngoài cũng là một ví dụ điển hình cho những gì tôi đã nói ở trên: “Các bạn có thể bắt chước Tony. Đi quốc tế cứ hiên ngang. Mình đẹp dễ giỏi giang, đàn ông hoàng tử tể, có ăn có học, nhân cách cao vời mắc mớ gì phải sợ tụi nó. Nó mà có nghe nói mình từ Việt Nam đến mà kinh bỉ, thì mình khinh phủ đầu liền”. Còn chân chừ gì mà không dành cho Tony một tràng vỗ tay hơ bạn?

Đọc Cà phê cùng Tony, từ những câu chuyện đời thường cho đến những vấn đề nhứt nhối trong xã hội, người đọc như thấy mình được “khai sáng”. Tác giả không nhận bản thân mình hay ơn ai, những gì tác giả viết trong quyển sách này là những trải nghiệm, những vấp ngã mà tác giả đã trải qua. Để tôi nói cho bạn biết: “Không phải ai cũng muốn chia sẻ những kinh nghiệm của mình cho bạn đâu”. Bên ngoài vẫn còn rất nhiều những thứ

mà chúng ta cần phải học, sẽ không quá muộn nếu chúng ta chịu thay đổi. Hãy bắt đầu với Cà phê cùng Tony bạn nhé!